

מסורת הש"ס

(א) [בס"א: א"ל מאן לעבד, ובעיניו בנא"ש], (ב) בינה דף י. דף לו: אהלנת פ"ז מ"ג, (ג) [נע' תוס' צ"ק פ: ד"ה אומר לנכרי ותוספות גיטין ח: ד"ה אע"ג ותוס' מנחות סד. ד"ה שמע], (ד) [לעיל סו: ושם נסמנו], (ה) [למקם עה:], (ו) [שבת קכט:], (ז) [למקם דף סט:], (ח) דף עא: (ט) [צ"ל כרבי אושעיא] ועיין בינה י., (י) [גימנות יט. ושם], (יב) [דף עה:].

הגהות הב"ח

(א) גב' דלית ביה מעשה (דהא מר וכו' אחיס) תח"מ וי"צ ס"א לו גרסו ליה וכן מוכח בתוספי' גד"ה לטבות: (ב) רש"י ד"ה כיון וכו' לוותר משג' ככל שעת כל כך ממא': (א) ד"ה עד שלג וכו' כלס הבאן (לשאר פתחים) תח"מ וי"צ ס"א ממקן והגה"ה היא: (ד) תוס' ד"ה כיון וכו' לכבוד שבת או ככר נהא לג'ל ומינות אס יו' על ממקן: (ה) ד"ה ונקי' כו' כמו שאפרש לקמן. י"ב דף עא: ע"כ גד"ה כפס: (ו) ד"ה אמר ר' אושעיא וכו' פני במחשבה (ואר"ת וכו' באלמולין) תח"מ וי"צ ס"א ואומר ר"ח דרב האשעיא לחוד ורב אושעיא לחוד דהא גרסינן בכל הספרים רב האשעיא והתם גרסינן רב אושעיא ומינני רב האשעיא שהיה באלמוראים: (ז) בא"ד דקאמר רבא הרשעיא דשפיר וכו' ממינ רבי הרשעיא וכו' בעא מינה ר' הרשעיא: (ח) בא"ד בנאק פסקין. י"ב סוף דף עג: (ט) בא"ד פ"י דלא יועיל וכו' קשה לפירושו זה דלדפיקין:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה פנו לי מאני וכו'. הלכך פונה בליו. ע' לקמן דף עט ע"ב תוס' ד"ה וארבעית לימא: תוס' ד"ה ונקיני ליה וכו' כמו שאפשר לקמן. דף עה ע"ב בתוס' ד"ה כפת:

לעוי רש"י

אשדורדישוין
[אשדורדישוין]. הלם, מכוכב.

מוסף רש"י

המת בבית ולו פתחים הרבה. טולס פתחים או טולס סגורים, כולין טמאין. כל כלים המונחים בחלל הפתחים תחת עובי התקרה של פתח מואמס, ואע"פ שאניו תחת הגג המאחיל על המת, שגורו תמיס טומאה על מקום שהוא דרך יציאת הטומאה שסופו לנאת דרך שם, וכאן אין אנו יודעים בזהה ויציאתו הלכך טולס עמאס (ביצה י.). נפתח אחד מהן. לאחר מיתת המת, הוא טמא. בין כלס דמעיקרא בין כלס בלבסוף המוצאין לו תנחומן, וכולן טהורין. לדברי הל' מוקמטין לה, דמורו הכל מכאן ולהבא בכלס המואס

מה הואה שבות ואינה דוחה שבת. ואפ"י במקום מזוה כגון לשחוט פסחו כדתנן בפסחים צפרק אלו דברים (דף סה:): **מרי גברי רבדי רבנן**. כגון אחה ורבה דדייריתו ביה: **מר**. רבה אין כבודו לחזר על בני המבוי ולגבות השיטוף: **אינהו**. שאר בני המבוי לא

משגחי: **אקני להו**. משג' ריפתא בסקלא דביצורא דליכא טרחא ויהו כולן זוכין צו לשם שיטוף: **כיון דאי בעו מינאי**. אס אחד מהן היה לריך ללכול מן השיטוף והיה שואלו ממני אין יכולת בידי לוותר משג' בכל שבת ^(י) לכך נמאס שאין בלבי להיות צו חלק גמור ובטל השיטוף: שזיקש **יין ושמן**. משל שיטוף: **רביעמא דחלא**. חומץ: **בחיבמא**. בלחמת מחציתוך דמידי דלית ביה קפידא הוא ועיקר שיטוף כיון כדאמר בהאי פירקא (דף עא:): **ויניח המחצית בחצר ויסקווך על רביעיית שבה לשום שיטוף לזורך כל השנה כולה שמניחין שיטוף בחצר: אין משספסין בלוצר**. דדבר האכזר כגון חצית של יין או פירות המכונסין אין סומכין על מה שבמוכן משום דאין ביירה אחיה של שיטוף וכי מסתפק ממנו איכא למימר אזל ליה שיטוף: **כולן עמאין**. כל הכלים הנמוינן בעובי האסקופה טומאין ואע"פ שאינם בזהל המת מפני שאין אנו יודעין בציזו פתח יוציאנו ופתח שעמיד לנאת צו מיטמא מיד וטעמא ליכא אלא הלכות טומאה הכי גמירי לה ואפ"י חלוות של טפח על טפח טמאין דכיון דכולן סתומין לא מוכחא מילתא ביה מפיק ליה: **נפתח אחד מהן**. ודאי בזהוה מפיך ליה: **פחות מד'** על ד' אינו חשוב להצייל על השאר: **עד שלא ימוס**. דלא נחתא להו טומאה אשאר פתחים אצל משימות המת ככר נטמאו הכלים ולא אמרינן הוצרך הדבר דמעיקרא נמי דעמיה לאפוקי בזהאי פיתחא אלא נחתא להו טומאה ואפ"י כלס הבאין ^(א) (לשאר פתחים) שם לאחר מחשבה טמאין דכיון דנחתא להו טומאה מו לא סלקא מינייהו במחשבה עד

דעדיד להו מעשה ממש דפתח ליה להאי ומהני לטער את האחרים מכאן ולהבא כדקתני לעיל נפתח אחד מהן כו': **וצ"ה** **אומרים** **אף נשימות המת**. דאמרינן יס בריה דאמאמול דעמיה בזהאי פיתחא ולא נחתא טומאה לאחרני ואפ"י כלס דקודס מחשבה טהורין: **נישינא לאימיה** **אס זרינה**. לזריכה חמין נחים ליה נכרי אגב אימיה דקי"ל) מיה אחר שבעה אפי' אמהה לריכה אני אין מחללין עליה את השבת אצל עושין לה ע"י ארמאי: **הא אכלה תמרי**. כלומר הא חזינן דאינה לריכה חמין לשמות דהא לזנן נמי אכלה. **סוגבא**. אשדורדישוין. ואוכלת ואינה יודעת מה: **פנו לי מאני**. בחצירו של רבא היו חמין והמינוק נשפכו חמיו בחצר אחרת ופתח ביניהן ולא עירבו שתי חצירות יחד ולרצא היו צביתו חדרים פנימיים שאין פתוחין לחצר והן לנניעות והגשים יושבות שם ובי גברי הוה פתוח לחצר ותנן במתמי"א) המבטל רשות חצירו אסור להוציא מציטו לחצר דהא לאו ידידה הוא * הלכך פינה כליו מצי גברי כדי שלא יבא להוציא משם לחצר והלך וישב בחדרים הפנימיים וביטל רשות חצירו לבני חצר האחרת ויצאו חמין מחצירו לחצירן:

	צי נשי	ת	תמין	חצר	בית
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					
					